

РЕШЕНИЕ

№ 5265

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 25.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **2372** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 вр. с чл.267, ал.2 т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] - в несъстоятелност, от [населено място], срещу решение № ПИ-37/10.02.2012г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата срещу действие на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „Събиране“, отдел „Принудително изпълнение“, обективирано в писмо изх.№ 02654/2011/003388/16.01.2012г., изразяващо се в отказ за отмяна на обезпечителни мерки (ОМ) по изпълнително дело (ИД) 264/2011г.

Становища на страните:

Жалбоподателят се позовава на погасяване по давност на задълженията, за които са наложени ОМ и прекратяване на изпълнителния процес; мотивите на решението се основавали на документи, с които не е запознат, невръчван му е актът за образуване на изпълнително дело № 264/2011г.; позовава се на и на действието на общия заповест и възбрана върху имуществото му в производството по несъстоятелност. С оглед подробно развити в писмени бележки, тези основни съображения, иска съда да отмени обжалваното решение и да отмени обезпеченията. Претендира разности.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП – С.-град оспорва жалбата, не изразява становище по същество.

Факти по делото:

С постановление за обезпечаване № 046/15.06.2001г. по повод изпълнение срещу

[фирма] (сега [фирма] - в несъстоятелност) е наложена възбрана върху недвижими имоти на дружеството – фирмен магазин, складове и станция за питейна вода в [населено място]. Не е уточнено за обезпечаване на кои задължения е възбраната.

На 23.01.2002г. от данъчен орган е издадено и постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл.146, ал.4 от Д. (отм.) № 038/23.01.2002г., предвид обстоятелството, че [фирма] към 23.01.2002г. не е погасило задължения по ДРА 599-1/27.08.2001г. За обезпечаване на задължението е наложена възбрана върху недвижим имот: Консервен комбинат., находящ се в [населено място].

Безспорно е по делото, че са признати за погасени по давност задължения за ДДС, ведно с лихвите, на [фирма] по ДРА № 559-І/2001г. за данъчни периоди м.7.1999г.-м.11.2000г., поради изтекла погасителна давност – решение № ПИ-213/06.12.2011г., Протокол от 16.01.2012г. на публичния изпълнител при ТД на НАП-С..

Съгласно представеният протокол от 16.01.2012г., изготвен по повод искането на жалбоподателя, се установява, че изпълнително дело № 264/2011г. е образувано по повод събиране на публични вземания по подробно описани актове за установяване на вземанията – наказателни постановления, изпълнителни листове, СД, Г..

На 09.01.2012г. жалбоподателят на основание чл.225 вр. с чл.168, т.3 от ДОПК е направил искане за прекратяване на производството по принудително изпълнение на публичните задължения за ДДС по ДРА № 559-І/2001г. поради изтекла погасителна давност, за отписване от данъчната сметка на дружеството на всички публични вземания по посочения ДРА и за отмяна на всички обезпечителни мерки, наложени за публичното вземане по ДРА № 559-І/2001г. поради изтекла давност, като бъдат вдигнати наложените възбрани.

С писмо от 16.01.2012г. публичният изпълнител посочва, че в ТД на НАП-С. е образувано изпълнително дело № 264/2011г. и към момента дружеството има установени задължения в размер на 1 451 301, 77 лв. Уведомява, че по искането ще бъде прекратено производството по събиране на задълженията, установени с ДРА № 559-І/2001г. поради изтичане на абсолютната погасителна давност, на основание чл.168, ал.3 от ДОПК задълженията по посочения ДРА са погасени изцяло. Оставил е искането за отмяна на обезпечителните мерки без уважение, като неоснователно, тъй като не са налице основанията на чл.208, ал.1 от ДОПК.

Писмото е обжалвано по реда на чл.266, ал.1 от ДОПК пред Директора на ТД на НАП-С..

С обжалваното решение № ПИ-37/10.02.2012г. на Директора на ТД на НАП – С. е оставена без уважение като неоснователна жалбата срещу отказа за отмяна на ОМ по ИД 264/2011г. Съображенията на органа са, че изпълнителното производство по ИД 264/2011г. не е било образувано само и единствено въз основа на ДРА № 559-І/2001г., а се касае до отделни и годни изпълнителни основания на присъединени публични вискатели в производството по принудително изпълнение, въз основа на които са предприети действия по обезпечаване на вземанията им. Позовава се на чл.217, ал.3 и 4 от ДОПК, че до разпределението на събраните суми, вискателите имали същите права, кавито и първоначалният вискател и се ползват от извършените изпълнителни действия до присъединяването им. Това, че ДРА № 559-І/2001г. не е сред изпълнителните основания и по отношение на него не следва да се извършват действия по принудително изпълнение, не може да опорочи действията по обезпечаване по отношение на всички присъединени вискатели, т.е. обезпечаването

на публичните им вземания, установени спрямо [фирма] - в несъстоятелност. Директорът на ТД на НАП-С. е намерил за правилен и отказа за прекратяване на производството по принудително изпълнение понеже не са налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното производство.

В хода на съдебното производство от ответника са изискани доказателства за изпращане и връчване на съобщения за образуване на изпълнително дело № 264/2011г. и присъединяване на вискатели, такива не са представени.

При тези данни, от правна страна съдът приема следното: Жалбата е подадена чрез решаващия орган на 01.03.2012г., в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, като решението е връчено по пощата с обратна разписка на 23.02.2012г., и тъй като изхожда от процесуално легитимирано лице – адресата на решението, е допустима.

Съдът намира, че предмет на обжалване е решение № ПИ-37/10.02.2012г. на Директора на ТД на НАП – С., в частта му, в която е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ за отмяна на ОМ по ИД 264/2011г., тоест същността на спора е законосъобразността на отказа за отмяна на обезпечителните мерки. Това се изяснява от искането в жалбата и писмените бележки – искането е за отмяна на обезпечението.

Съдът намира жалбата за неоснователна.

Няма спор по въпросите за спазване на изискванията за законосъобразност относно компетентност, форма и процедура при издаване на оспореното решение и потвърдения с него отказ и в случая е налице съблюдаването им.

Спорът е по съответствието на отказа за отмяна на ОМ с изискванията на материалния закон

В случая от публичния изпълнител е поискано да се отменят ОМ – възбрани върху недвижими имоти с Постановление за обезпечаване № 046/15.06.2001г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 2000/0244/23.01.2002г. и Постановление № С-0600-02-003126/03.02.2003г.

Няма наведени твърдения, че тези ОМ не са действащи към момента на искането.

Безспорно е, че част изброените постановления (№ 046/15.06.2001г.) са издадени за налагане на ОМ за задължения по ДРА № 559-1/2001г.

Безспорно е и, че задълженията по този по ДРА № 559-1/2001г. са погасени по давност и за тези задължения е прекратено производството по събирането им.

Установява се обаче, че наред с погасените задължения по ДРА № 559-1/2001г. дружеството жалбоподател има и други публични задължения, които са предмет на същото изпълнително производство – ИД № 264/2011г. Размерът на установените задължения към момента на искането за отмяна на ОМ видно то писмо изх.№ 0264/16.01.2012г. е 1 451 301.77 лв. Възражението на жалбоподателя в писмените му бележки, че не са налице доказателства за висящо изпълнително производство за други публични вземания, е неоснователно. Действително при указание на съда ответникът не представи доказателства, че е изпратено и връчено съобщение до жалбоподателя за образуване на изпълнителното дело и присъединяване на вискатели. Това обаче е процесуален въпрос и касае законосъобразността на тези действия (по започване на производството спрямо жалбоподателя и присъединяването на кредитори), не и факта на образуване на изпълнителното дело за описаните публични задължения. Съгласно чл.220, ал.1 от ДОПК изпълнителното дело се образува с изпращане на изпълнителното основание за неплатеното в срок публично изпълнение в компетентната ТД, където публичния изпълнител образува

изпълнителното производство. В случая видно от протокол от 16.01.2012г. на публичен изпълнител в ответната дирекция се посочва за какви задължения, по какви актове е образувано изпълнително дело № 264/2011г. Този официален документ не е оспорен от жалбоподателя. Същият удостоверява наличието на образувано изпълнително дело по изброените изпълнителни основания, което не е опровергано като факт по делото. Наличието на образувано изпълнително дело е потвърдено и в писмото от публичния изпълнител до жалбоподателя за отказ за отмяна на обезпечителните мерки, предмет на настоящото обжалване, като в жалбата не се оспорва наличието на задълженията, описани в протокола, а само съобщаването за образуваното изпълнително дело. Ето защо съдът не може да приеме за недоказано заявеното в неоспорени официални документи наличие на образувано изпълнително дело № 0264/2011г. и задълженията на дружеството, събирани по него.

Съгласно чл.208, ал.1 от ДОПК отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно.

В разглеждания случай жалбоподателят няма само едно публично задължение, което да е предмет на изпълнението. По аргумент от чл.221, ал. 3 от ДОПК ИД № 264/2011г. е образувано поради наличие на няколко отделни изпълнителни основания за различни публични задължения, в това число и погасенот по давност, обезпечено със спорните ОМ. В тази хипотеза, за да се стигне до предвидената в чл.208, ал.1 от ДОПК отмяна на обезпеченията, осигуряващи това изпълнение, трябва да бъдат погасени всичките задължения или да е налице съществена несъразмерност на наложените ОМ с размера на остатъка от публичните задължения, в който случай отмяната се извършва служебно от публичния изпълнител.

Независимо от погасяване на едно от публичните задължения на жалбоподателя, което е предмет на образуваното изпълнително дело № 264/2011г., не се установи по делото да са погасени всички публични задължения, предмет на това изпълнително дело или пък да е налице съществена несъразмерност на наложените ОМ с размера на остатъка от публичните задължения.

Съдът споделя и довода на ответника, че в случая е приложима разпоредбата на чл.217, ал.3 от ДОПК, съгласно която извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединилия се взыскател. Наложените възбрани за обезпечаване на едното от отделните публични задължения с взыскател НАП, ползват и присъединилите се кредитори и другите вземания в изпълнителното производство. Това следва и от предмета на принудителното изпълнение (чл.213 от ДОПК), и съответно от предназначението на имуществото на длъжника в това принудително изпълнение – да служи за удовлетворение на задълженията му до техния размер. И след като ОМ имат за цел да запазят това имущество, то при наличие на задължения по изпълнителното дело в съответния на мерките размер или повече, не е налице основание за отмяната им.

Възражението на жалбоподателя, че не е надлежно уведомен за образуване на изпълнителното дело, не е относимо към законосъобразността на отказа за отмяна на мерките по това дело, а е въпрос за законосъобразност на действието по започването му, присъединяването на взыскатели и т.н., което не е предмет на настоящото

производство.

Що се отнася до доводите, свързани с действието на общия запор и възбрана върху имуществото на жалбоподателя в производството по несъстоятелност и твърдението, че всички наложени преди това възбрани и запори автоматично перкратяват действието си, съдът намира, че същите не обосновават извод за отмяна на обезпечителни мерки от публичния изпълнител в хипотеза на чл.208, ал.1 от ДОПК. От една страна именно посочената от жалбоподателя хипотеза на чл. 193 от ДОПК мотивира извод за липса на основание за прекратяването на ОМ, тъй като се касае за имущество на длъжника, върху което преди откриване на производството по несъстоятелност (решение от 23.11.2010г.) вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания и срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, и съответно съществува предвидената възможност да се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда на ДОПК. Дали имуществото е реализирано от публичния изпълнител в срока по чл.193, ал.4 от ДОПК вр. с чл.638 от ТЗ, касае законосъобразността на изпълнението по време на производство по несъстоятелност и би се преценявало от съда по несъстоятелността или във връзка с оспорване на конкретно действие по изпълнението. От това обаче не следва основание за отмяна на ОМ от публичния изпълнител. Освен това дори и да се приеме теза за непротивопоставимост на ОМ на кредиторите по несъстоятелността, за изключване действието на ОМ от публичния изпълнител от общия запор и възбрана по несъстоятелността, то не е в правомощията на публичния изпълнител "да прогласи" това, издавайки нарочен акт по чл.208, ал.1 от ДОПК. Основенията за такъв акт на отмяна на ОМ са изрично посочени в разпоредбата - погасяване на публичното задължение, отмяна или изменение на акта, с който е установено публичното вземане (чл.225, ал.1, т.2 и т.5 от ДОПК). А такива основания по делото не се установяват и съответно отказът на публичния изпълнител е законосъобразен.

Извън горното, следва да се отбележи, че ако жалбоподателят длъжник е погасил част от задълженията по изпълнителното дело и е налице несъразмерно на наложените ОМ с размера на останалото непогасено публично вземане, за длъжника ще е налице основание отново да поиска отмяна на обезпечението по аргумент от чл.208, ал.3, изр. последно от ДОПК.

По горните съображения съдът намери жалбата на [фирма] - в несъстоятелност срещу решение № ПИ-37/10.02.2012г. на Директора на ТД на НАП – С. за неоснователна и следва да я отхвърли.

Разноски не са претендирани от ответника и съдът не му присъжда въпреки изхода на делото.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] – в несъстоятелност срещу решение № ПИ-37/10.02.2012г. на Директора на Териториална дирекция на НАП - С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.268, ал.2 от ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)

